

CANÇÓ DE GRESCA

CARLOS ARBÓ

La cridòria que es van empassar l'Artur Mas i el seu seguici en la visita inaugural a la Casa de la Cultura de Lloret de Mar no passaria de l'anècdota si uns quants Mossos no haguessin entonat una cançó de xerinola i desplegat una bandera espanyola. "Por eso se oye este refrán / "Que Viva España" / Y siempre la recordarán / "Que Viva España" / La gente canta con ardor...", se sentia cridar. Ara bé, si els concentrats van fer passar bou per bèstia grossa amb la seva actitud, sense mirar prim, no és una raó per sancionar-los, acomiadar-los (com exigia algun comentarista eixelebrat) o condemnar-los a l'ostracisme.

En una mobilització contra les retallades salvatges que el govern aplica als empleats públics no s'ha d'anar amb el lliri a la mà. Tot el contrari! Amb aquesta tàctica provocadora, tota l'escenificació es convertia l'endemà en notícia de portada de diaris i televisions que repartien aplaudiments o reprovacions a la policia integral de Catalunya segons el color polític i la procedència del mitjà de comunicació.

Per tant, l'enrabiada dels defensors de les essències pàtries que van titllar l'actuació de penosa, de menyspreu a la llengua catalana i d'enaltiment de l'espanyolisme, només confirma que els Mossos van aconseguir els seu propòsit: cabrejar els patriotes de pell fina.

Aquestes ànimes sensibles, però, no tenen cap empatx a passejar pels estadis de futbol europeus consignes en anglès com Catalonia is not Spain Freedom for Catalonia. En canvi, usar la llengua de Cervantes els produeix urticària. Què hi farem!

Si els Mossos volien tocar el botet en una acció reivindicativa, malgrat que alguns pensin que es van passar de la ratlla, els únics que han creuat la línia vermella són els que atempten contra els drets dels treballadors. Més encara quan els governants justifiquen les dures mesures apel·lant al seu sentit de la responsabilitat. Tanmateix, amb una espurna d'imaginació els Mossos podien haver cantat una estrofa de l'òpera Marina, tan preuada a Lloret: "Costa la de Levante, / playa la de Lloret, / dichosos los ojos / que os vuelven a ver". I seguir amb "Mas la honra que me fía / será tumba de mi amor".

De tota manera, potser era més adient corejar un fragment de La Varsoviana, més coneguda com "A les barricades": "Negres tempestes agiten els aires, / núvols sinistres enceguen l'esguard, / encara que us esperi la mort més cruenta, / contra l'adversari haurem de lluitar."

Au va, home! Una mica de disbauxa sempre és recomanable. Que Els Segadors i La Santa Espina ja amenitzen els esdeveniments institucionals.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2012/01/17/cano-gresca/542278.html?utm_source=rss